

Mijn zoon is homo en ik ben heel erg trots op hem omdat hij een geweldig mens is. Ik ben ook heel blij en gelukkig met mijn schoonzoon.

Mijn zoon is niet altijd homo geweest. Tenminste, dat dacht ik. In die tijd (zo'n 30 jaar geleden) was, in mijn beleving, iedereen hetero. Over homoseksualiteit werd niet gesproken. Ik kende geen homo's. Wel had ik in "gezond gezin" (een christelijk gezinsblad uit die tijd) eens een verhaal gelezen van een ouder echtpaar over hun zoon wat me nogal aansprak. Toen mijn zoon een jaar of 16 was vertelde hij dat hij misschien wel homo was. Ik heb daar nooit afwijzend op gereageerd maar meer in de zin dat als hij het nu niet zeker wist het later wel duidelijk zou worden. Daarna hoorde ik er niets meer over en dus dacht ik niet meer aan die opmerking van hem. Maar als ik toen had geweten wat ik nu weet zou ik vermoedelijk, hopelijk, anders hebben gereageerd.

Hij kwam terecht bij een groep van Youth for Christ. Een hele fijne groep overigens maar in die tijd wist men zeker dat als een homo maar veel zou bidden en zou trouwen, zoals een hetero wel te verstaan, het wel over zou gaan.

Zo begon zijn leven dus als getrouwde man en hij en zijn vrouw kregen 6 kinderen. Dat waren overigens best goede jaren voor hen tot.....

Hij was homo en bleef homo en hij en onze schoondochter besloten om na 17 jaar het huwelijk te beëindigen. Veel verdriet en veel pijn voor hem, voor onze schoondochter en voor hun kinderen.

Die moeite en dat verdriet van mijn kinderen deed ook mij als moeder heel veel pijn. Je wilt je kind zo graag de pijn in het leven besparen.

Maar wat mij nog oneindig veel meer pijn deed was de afwijzing in zijn kerk.

Het deed me pijn omdat een goed mens die bijna alles voor anderen over heeft als tweederangs burger werd behandeld. Een mens, Christen in hart en nieren die het onmogelijk werd gemaakt om uiteindelijk nog langer lid te blijven van zijn kerk waarin hij zo veel voor mensen had betekend.

In de gespreksgroep Caritas merkte ik dat heel veel ouders enorm worstelen met hun kerk. Natuurlijk hebben zij moeite met het anders zijn dan de gebruikelijke heteroseksuele geaardheid van hun kind. Je wilt als ouders dat alles eenvoudig is zoals je het gewend bent. Je kind groeit op, gaat door de pubertijd heen, kiest een partner van het andere geslacht, gaat trouwen en krijgt kinderen en u als ouders krijgt kleinkinderen.

En dan blijkt dat het allemaal anders is. Natuurlijk is er dan voor de meeste ouders verwarring, voor velen heel veel verwarring. Hoe moet het verder, houdt God nog wel van mijn kind, moet ik kiezen, kiezen voor God of voor mijn kind, wat is er fout gegaan in de opvoeding? Voor veel ouders wordt het een hele worsteling om een begaanbare weg te vinden. Vooral omdat hun kind vaak al jaren verder is op die weg. Want als hij of zij u vertelt van haar of zijn geaardheid dan is er vaak al een jarenlange worsteling aan vooraf gegaan. Er ontstaat vaak een tijd van elkaar niet begrijpen, van elkaar ontlopen, van niet met elkaar kunnen praten en daardoor soms ook van verwijdering.

Zo ken ik het verhaal van een vrouw die haar familie na een jarenlange strijd kwijt is omdat ze lesbisch is en is getrouwd met een vrouw.

Ik probeer me voor te stellen hoe eenzaam je dan bent. Voor je ouders en voor je broers en zusters ben je er dan niet meer.

Maar bijna alle ouders houden van hun kind en zullen op den duur accepteren dat hun kind homo is en dat dat houden van uiteindelijk niet is veranderd. Al moesten ze, voor ze zover konden komen, vaak door hele diepe dalen heen. Soms was dat een proces van jaren.

En dan komt de vraag: **”Wat nu”?**

Waar heel veel ouders mee worstelen is de kerk en vaak ook nog de familie.

De meeste ouders durven niemand te vertellen dat hun kind homo is. Ouders die de kerk altijd als een veilig tehuis hebben ervaren voelen zich nu onveilig. Omdat ze voelen dat ze juist in de kerk worden afgewezen. Mensen ervaren dat de mensen in de kerk, waarmee ze vroeger bevriend waren, die hen veiligheid boden, hen nu in de steek laten. Mensen die graag hun verhaal kwijt zouden willen staan nu voor een dichte deur. Ouders staan alleen. Dat maakt het vooral moeilijk om die weg te gaan.

Ouders kunnen niet accepteren dat hun kind wordt afgewezen, zeker niet als er ook nog wordt gesuggereerd dat God hun kind afwijst, ja, als je ook zelf daar nog steeds bang voor bent of misschien zelfs wel zeker weet. Daar kun je als ouder niet mee leven.

Veel ouders durven dan dus niet te vertellen dat hun kind homo is. Je wordt zo kwetsbaar. En dat kun je niet aan omdat je zelf nog zo in verwarring bent. Je wordt zo eenzaam.

Maar het is zo belangrijk er wel over te praten. Niet zogenaamd pastoraal waarbij de dominee, de ouderling of een andere gesprekspartner je bezoekt met in het achterhoofd de vooronderstelling dat homoseksualiteit slecht is en tegen de wil van God. Dan is er geen wederkerigheid. Dan heb je het gevoel dat je niet veilig bent. Je kunt niet praten met iemand die heel precies weet wat er in de bijbel staat in die of die tekst en dat de bijbel toch een duidelijk antwoord geeft.

Dan kun je niet praten.

Je kunt alleen maar praten met iemand die, al is het maar voor de duur van het gesprek, even geen antwoorden heeft op je vele vragen, even geen vooroordelen heeft.

Praten kan vaak alleen maar met mensen die het begrijpen.

Mensen die geen oordeel hebben. Mensen die vaak ook zelf nog in verwarring zijn.

We hebben gemerkt dat ouders die de afgelopen jaren op de avonden van Caritas waren hun verhaal wél kwijt konden en dat dat hen enorm heeft geholpen.

Net als bij rouwen is praten heel belangrijk. Ook deze periode is een vergelijkbaar proces en praten met mensen die het begrijpen is van hele grote waarde.

Wat ik me zo vaak afvraag is hoe het toch komt dat het hetero of homo zijn van ons kind zo belangrijk is. Ons kind wordt er niet anders door. Hij of zij is nog even lief, behulpzaam, vrolijk, gehoorzaam, ongehoorzaam, berekenbaar of onberekenbaar als anders en toch is er iets wezenlijks veranderd als ons verteld wordt dat ons kind homo of lesbisch is. Hoe komt dat toch?? Waarom zijn we opeens niet meer trots op ons kind?

Toen ik een klein meisje was kreeg ik eens van mijn opoe een kaart waarop een meisje stond afgebeeld met de handen gericht naar de hemel. De tekst op die kaart luidde “Ik ben een kind van God bemind en tot geluk geschapen”.

Lieve ouders, ik hoop dat U in Uw achterhoofd de vooronderstelling kunt en wilt hebben dat ons kind door God wordt bemind en tot geluk is geschapen.

Toen we onze kinderen kregen dankten we God en we geloven en vertrouwen dat elk kind geschapen is naar het beeld van God.

Ik zou zo graag willen dat elke ouder dat durft te blijven zeggen als uw zoon u vertelt dat hij homo is, als uw dochter u vertelt dat ze lesbisch is.

Ik wens elke ouder toe dat u trots wilt zijn op uw kind, niet omdat hij of zij hetero of homo is maar om het soort mens dat zij willen zijn.

Ik wens u ook toe dat u zo sterk kunt worden dat u uit de kast durft te komen en durft te zeggen:” mijn zoon is homo, mijn dochter is lesbisch”.

Onze kinderen groeien op in een gezin. Dat is hun veilige haven. En als ze opgroeien en volwassen worden blijft in bijna alle gevallen dat gezin de haven waar ze even kunnen aanlanden.

Onze kinderen hebben er recht op dat vader of/en moeder, wat er ook gebeurt in het leven van ons kind, die veilige haven blijft. Dat vraagt soms heel veel van ons maar toen ons kind werd verwekt en geboren werd dat onze eerste verantwoordelijkheid. En die blijft tot de dood ons zal scheiden.

U, ouders, bent allen hartelijk welkom op de avonden van Caritas. Het zijn open avonden. Zonder vooroordeel en met respect voor elkaar kunnen we ons verhaal doen en naar de ander luisteren. Zo worden we sterker om onze weg te gaan.

Caritas is een veilige plek.

Wij willen bewust geen eenzijdige visie op leggen. We willen ruimte scheppen voor elkaar. Te vaak is een theologische discussie een hinderpaal geweest.

Bij onze praatgroep gaat het om onszelf, om ons kind, en vooral om onze relatie met ons kind.

En ja, daar heeft ook God mee te maken.

Gelovigen, betrokken bij welke kerkelijke groepering dan ook zijn van harte welkom.

Klaas Hoorn en Carolien van Dalen ontdekten uit gesprekken met ouders en leerkrachten en ook door hun eigen ervaringen dat er behoefte was aan een plek waar ouders met elkaar konden praten over hun ervaringen.

Onze praatgroep bestaat nu twee jaar en is heel erg nodig zo is gebleken.

Een van de ouders schreef: ”Avonden als deze, om zo in vertrouwen en verbondenheid bij elkaar te zijn, met de wetenschap dat wat je ook zegt, door de ander erkend en in ieder geval herkend wordt zijn voor mij erg belangrijk.

Het geeft mij mijn zelfvertrouwen terug en de zin om door te gaan met mijn zonnetje.

Van harte welkom dus op de avonden van Caritas.

Dit verhaal is voorgedragen tijdens de open dag van ContrariO op 15 november 2008 door Emmy Ganzevoort, die als ouder nauw betrokken is bij Caritas.